

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Consummationis hujus adumbrantes historiolæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

habeo baptizari, & quomodo coarctor, usque dum perficiatur. Sanguineus hic baptisimus jam ad finem deductus, jam perfectus est. Ultimam manum opus recepit. Ad finem dolorum ventum est. Mercenarius qui tulit pondus dici & astus, cum vesper adest operatus, suaverit respirat, in oculis est denarius diurnus. Agricola cum segetem demessam feliciter mandavit horreis, triumphat & sibimet applaudit. Vinitor cum vintem jam soluta in dolis vinum spumat, letus cantat. Peregrinus itinere confecto, in via termino hilaris paulatim. Orator pronuntiata oratione, hanc epilogo necit clausulam: Dixi. Videte mercenarium fidelissimum, qui non tantum plurimorum dierum, sed tot annorum pondus & astus perulit. Videte agricolam filium de messe securum, qui de seipso fallus: Pater meus agricola est. Videte vinitorem, qui tosecular calcavit solus. Videte peregrinum, qui exivit a Patre, & venit in mundum, iterum relinquit mundum, & vadit ad Patrem. Audite oratorem discretissimum, & cujus omnis vita oratio fuit pulcherrima. Oratio eius exordium dies Natalis; Narrationem orationis dederunt Evangelia; Confirmationem appoluerunt miracula; Epilogum & perorationem subjunxerunt crucis tormenta. Jam dicere licet, Dixi, Consummatum est. Dixerat Pater, orthographia suae tenax, Quod scripsi, scripsi. Christus aequiori jure dixerit, Quod dixi, dixi. Nec litterula, nec syllaba, nec apex aut punctulum deest huic operi addendum.

Ioan. cap. 15. vers. 1.
Isaia. c. 63. vers. 3.
Ioan. c. 16. vers. 28.
Vita Christi
fuit oratio pulcherrima.

Ioan. cap. 19. vers. 22.

Actor. c. 15. vers. 10.
Ad Hebr. c. 7. v. 19.

Gen. cap. 11. vers. 4.

A primo vitæ momento Christus in crucem actus est. quoniam sic placitum fuit ante te. Ita mi Pater. Sic in utero matris factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Hæc Paulus ipse confirmans, Ideo, inquit, ingrediens mundum dicit, Hostiam & oblationem noluit; corpus autem aptasti mihi; holocausta & pro peccato non tibi placuerunt. Tunc dixi, Ecce venio. In capite libri scriptum est de me, ut faciam Deus voluntatem tuam. Ab hoc igitur momento Christus futuros cruciatus suos omnes, flagella, spinas, crucem, clavos, plagas omnes, ludibria, dolores universos in oculis semper habuit, & ita, si probè ratiocinemur, triginta quatuor annis in cruce pendit. Nos verò uti jumentum molarium, aut fullonicum & cum alia atque alia patimur, ignari meridie quid passuri simus vespere. Bonum nobis nescire seriem miseriarum nostrarum, nec prævidere posse quid postera, quid ultima ferat dies; paullatim aliud ex alio nos tangit malum. Idcirco Christus, Nolite, inquit, solliciti esse in crastinum. Crastinus enim dies sollicitus erit sibiipso. Sufficit diei malitia sua. Ipse verò Servator sua simul omnia præviderat tormenta; hinc longissimum crucis cruciamentum pertulit. Septenni periodo suas Jobus clausit ærumnas. In annos

Matth. c. 6. vers. 34.

A quatuor & triginta suos Christus extendit dolores. Tandem omnibus ad finem perductis dixit, Consummatum est, prælium ingens adversus peccatum, mortem, diabolum. Hos hostes ita subnervavit & vinxit, ut ab iis lædi non possit, nisi qui propius accesserit, & lædi velit.

S. II. Consummationis hujus adumbrantes historiæ.

Cum Athenienses, Suidâ teste, contra Medos Perseusque Marathone pugnant & vincerent, Hæc tamen eo ipso die perolavit, & in senatu, qui eo ipso tempore confederat, proclamavit, Μέγα χαίρετε, νικῶμεν. Gaudete, vicimus. Hæc ubi dixit, collapsus humi obiit. Si summa imis liceat conferre, Christus nūtians victoriam, Consummatum est, inquit, & inclinato capite tradidit spiritum. In rem præsentem dixit Guericus Abbas: Sufferentia tibi fuit usque ad reditum substantia; sufferentia forma Domini usque ad exitum vite. Consummatum est.

B Jam omnia quæ præcesserunt sacrificia, imagines, figuræ, vaticinia, oracula suos habent ætus. Christus iis omnibus & singulis quasi subscripsit, Consummatum est. Passuri Christi ac morituri effigies & apographum fuerunt, Iris in nubibus depicta, Abel à Caino interfectus, Noëmus arcâ clausus, Isaacus à patre immolatus, Jacob hædinis pelliculis tectus, Josephus à suis in fratribus in Ægyptum venditus, Serpens æneus in desertis locis conto suspensus, Goliathus Davidis silice dejectus, Rex David urbe pulsus trans torrentem nudus pedibus & flens egressus. Quidquid igitur David, Isaacus, Daniel, Zacharias, alii de Messia ignominiosâ & acerbâ morte prædixerunt, id exactissimè impletum, Consummatum est.

Jam proclamari potest, Ite, licet: Sacrificium ceteris omnibus sacrificiis adumbratum, jam absolutum est. Vnâ enim oblatione, inquit Paulus, consummavit in sempiternum sanctificatos. Quod & beatus Leo suaviter infillans, Crux tua, inquit, omnium fons benedictionum, omnium est causa gratiarum; per quam credentibus datur virtus de infirmitate, gloria de opprobrio, vita de morte. Nunc etiam carnalium sacrificiorum ritu cessante, omnes differentias hostiarum una corporis & sanguinis tui implet oblatio; ita universa in te perficitur mysteria, ut sicut unum est pro omni victimâ sacrificium, ita unum de omni gente sit regnum. Missæ sacrificium & res divina, Christi patiens est memoria, prout enim juslit Dominus: Hoc facite in meam commemorationem. Christus Pontifex summus ad vestiendum sese facturum est ingressus, cum hominem induit, habitu inventus ut homo. Introitus sacri, dies natalitius Domini, quo primam vocem emisit similem omnibus plorans. Hymnum Gloria in excelsis, cantantur Angeli. Epistola, Christi doctrina in templo concionantis. Evangelium, sermones Christi per Judæam & Galilæam urbes docentis. Trisagion illud Sanctus, Sanctus, Sanctus, dies Palmarum cecinit, quod clamatum, Benedictus qui venit in nomine Domini. Mandata Consecrationem Dominici corporis suprema cena tradidit. Elevationem erecta crux in monte præsignificavit. Agnus Dei ab iis memoriæ proditus, qui percussis pectora sua revertebantur. Canamus nunc: Ite missa est.

Summum erat membrum omnibus singulare tormentum. Nec venula se subducere potuit durissimis doloribus. Caput veribus perforatum, capilli vulsi, facies spuris & colaphis sædata, oculi spectaculis mæstissimis cruciati, aures saturate probris, nares fœtoribus affectæ, manus & pedes perfossi, corpus concisum flagris, funibus extensum. Sola poterat videri lingua dolorum vacua, sed & illa denique acero, felle ac siti vexata. Ideo cum accepisset acerum, dixit: Consummatum est. Ita Medicus noster pro nobis omne austerioris medicinæ imperium exhaustit: dietam, sudorem, phlebotomiam amarissimam, ad radicem morbi tollendam non

Consummatum est.

Consummatum est.

non respuit. Dicitur usque jejunium quadragintidiale iniri. Sudavit in horto, & quidem sanguine. Prætorium Pilati missionem sanguinis excepit. Acetum illi mons Golgotha ministravit. Curatio expleta, Consummatum est.

§. III. Christi consummatio absolutissima, nonstra vix ulla perfecta.

Non habuit humana nequitia, quod progredieretur amplius, quam ut ipsum aggressa Deum, Dei filium suffigeret cruci. Ergo, quod David dixit, Consummetur nequitia peccatorum. Ergo quod dixit Christus, Implete mensuram Patrum vestrorum. Nequitia magna, innocentem; major, benefactorem; maxima, Deum occidere. Judas improbilissimus servus suum Dominum, discipulus Magistrum hostibus objecit, Judæi suum Messiam, orbis suum conditorem neci dedit. Hæc nequitia meta. Consummatum est.

Quidquid providentia & justitia Dei ab omni avo ad humanæ gentis liberatam spectans decreverunt, id omne jam ad amissum, ad ultimum, ad unguem consummatum est. Clarissimè prædictum ab ipsa veteritate: Iota unum, aut unus apex non præteribit à lege, donec omnia fiant. Ecce ascendimus Hierosolyman, & consummabuntur omnia, quæ scripta sunt per Prophetas de filio hominis.

Demum, Opus, inquit, consummavi, quod dedisti mihi ut faciam. Absolutissima Christi consummatio. Hanc consummationem Jobus in fimo velut lineis figurans, Donec deficiam, inquit, non recedam ab innocentia meâ: iustificationem quam cepi tenere, non deseram. Sed multo mollius in fimo sederat Jobus, quam in cruce pependit Christus, neque suos Golgothæ fœtor defuit. Nos Jobi amicos insigniter representamus. Suum illi cognatum initio non noverat: Cùmque elevasset procul oculos suos, non cognoverunt eum. Ah, quoties Christum crucifixum vel digito monstratum dissimulamus nosse? Consummatio humana perquam rara, & plerumque

vitiola. Homini in noxam aliquam, præsertim in libidinem præterenti, Christum in cruce pendentem monstra, & interroga, num virum illum noverit? Ille avertis aliorum oculis reipsâ negabit nosse, & furente cursu ad defestinatam properabit nequitiam. Si Christum crucifixum nosset, Christum sibi ipse non rursus crucifigeret, & ostentui haberet. O perfidos amicos, qui amicissimum sibi nec nosse quidem volunt! Deinde illi Job cognati disputare magis venerant, quam solari. Unde non misereret morbus & dolor, sed aggravasset.

Hinc illa Jobi querimonia: Consolatorei ovesosi omnes vos estis. Numquid habebunt finem verba verosa? Tales nos amici sumus, homines miserationis exiguae, & circa mores emendationis perquam rare? Nihilominus hic noster amicus in ligno fixus, ab innocentia suâ non recedit, & cœptum in nos amorem non desinit, jamque in ipsâ cruce canit: Consummatum est. Consummata est, inquit beatus Leo, prodigio discipuli, negatio Petri, damnatio Pilati, averso populi, crucifixio Filii Dei. Consummata est nox limbii. Scriptura impletur, Synagoga moritur, Ecclesia nascitur, voluntas Patris perficitur. Cum Bernardo jam jure dixerim: Quam dulciter, Domine JESU, cum hominibus conversatus es! quam abundanter humana redemptionis opus consummasti! quam perfectè voluntatem Patris explevisti! quam fortiter tam indigna, tam aspera & dura pro hominibus passus es! dura verba, duriora verbera, durissima supplicia. Acetum,

Ambrosio teste, bibitur, vinum cum felle non bibitur; non quia fel, sed quia admixta vino amaritudines recusat. Sinceritati namque non debuit amaritudo misceri, ut ostenderetur sine amaritudine immortalitas resurgentium futura. Bene ergo ad consummanda omnia acetum bibitur, corruptio sinceritatis hauritur, ut omnia que vitiosa fuerant, cruci assergerentur.

Sitacide verbis merito monetur: Gratiam fidei usque (tui) ne obliviscaris; dedit enim pro te animam suam. Ita dedit ut perfectissimè omnia de se vaticinia implevit, dum ad

crucem ipsam suo corpore vestendam Patri obsequentissimus fuit. Consummatum est. Hic quisvis animo ardenti apud seipsum statuat: Malo mori, quam Deum sciens volens offendere; servitium Christo debitum consummabo.

Valerius factum narrat memoratū dignum. C. Marius, Centurio Augusti Imperatoris, cum Antoniano bello sapenuerit, excellentes pugnas edidisset, improviis hostium insidiis circumventus, & ad Antonium Alexandriam per ductus, interrogatusque, quidnam de eo statui deberet, Jugulari me, inquit, jube, quia non saluti beneficio, nec mortis supplicio adduci possum, ut aut Cæsaris miles desinam, aut tuus esse incipiam. Quod constantius vitam contempsit, eò facilius impetravit. Nobilis animus & generosum constantiæ propositum. Hoc nimirum est Duci servare fidem. Ita quilibet Christiani sanguinis cum animo statutum habeat: Ego decies, ego centies, ego milies malo mori, quam à Christo meo avertis in istud, aut illud, aut aliud crimen prolabi. Nec vitæ beneficio, nec mortis supplicio adduci poterò, ut aut Christi miles esse desinam, aut incipiam esse diaboli. Nec caro, nec mundus, nec totus cacodæmonum exercitus, à Christo meo me avellent: Præstanti fidem explebo, inchoatum opus consummabo.

§. IV. Omnia denique consummantur: Consummatio Christi liberalissima.

REX David omnium rerum exitus considerans, Omnis, inquit, consummationis vidi finem. Quidquid temporis est, vanum, breve, caducum est. Hic laborem quies, gaudium plerumque luctus terminat: omnia suo clauduntur fine. Vidi finem omnis consummationis. Pro Christo quidquid patimur, modicum, momentaneum est, & sine coronatur beatissimo: quod patimur pro mundo, initium in vitâ, incrementum in morte, consummationem habebit in judicio: sicut latronum alter cruciatus avernales inchoavit in cruce: at iste crucis dolores, quas pauculis horis finit, paradisi gaudiis mutavit. Non debet in æternum fluctuationem sustinere. Nullum est ædificium tam firmum, quin tandem ruat; nec ullum est gaudium tam copiosum, quin demum desinat; sed nec ullus dolor aut luctus est tantus, quin tandem finiat. Desiciant denique omnia, nec est sub sole quidquam, quod perennet: suis quaque finibus arctantur. Latum mandatum tuum nimis. Præmium iustis promissum, supplicium improbis decretum immortalia sunt & æterna. Ut autem certò scimus ab eventu fuisse veritatem, quæ Prophetæ tot annorum centuriis, antequam evenerint, prædixerant; ita certò sciamus omnia que Prophetæ, quæ Christus & Apostoli vaticinati sunt, eventura. Suus omnem consummationem sepeliet finis. Mille nobis caussa sunt ad futuram consummationem. Avo Noëmi diluvio meri nullum sæculi prioribus dilavium, quo terrentur, sciverunt: nec Sodomæ Gomorthæque cives simile incendium, quo extinguerentur, timuerunt. Nobis hæc omnia in oculis sunt, tot rerum præcedentium consummationes scimus, meminimus, audivimus, vidimus, & tamen ab amore rerum caducarum abduci non possumus, ut consummationis futuræ memores saniora sapiamus. Dilucidissimè Christus commonens, sicut enim, ait, erant in diebus ante diluvium comedentes & bibentes, nubentes & nuptui tradentes, usque ad eum diem, quo intravit Noë in arcam, & non cognoverunt donec venit diluvium, & tulit omnes, ita erit & adventus Filii hominis. Si architectus moneat: Videte, & desistite malè materiata vitium faciunt, & ruinam minantur subito collapsuræ. Sibi jam impudent, si qui oberantur ruinâ. Christus orbis architectus, ex alto crucis pegmate monet: Cavete, domus tuet, omnium vestrum imminet consummatio. Christus ipse perseveravit in cruce, ne suâ tantum opus privaretur consummatione.